

привечеръ отидохме въ църква да запалимъ свѣщъ и на колѣнца да молимъ Бога да запази баща ни. Тогава, ако и смѣтно, разбрахъ, че той и всички затворени сж въ нѣкаква опасностъ.

Мина се около седмица следъ откарване на затворниците навързани къмъ Разлогъ, ето че арестували и вуйчо Занде и го закараха вързанъ въпрѣки старостъта му. Арестували и баба и майка ми, и ги откарали въ Хаджи Петрова яхъръ, дето ги оковали въ конски желѣза. Ние не видѣхме това и не знаехме нищо, защото баба, у която бѣхме настанени, старателно криеше отъ насъ всичко. Дошълъ отъ Разлога сжщия полицаи, комуто баща ми се предаде и подложилъ на най-строгъ разпитъ дветѣ жени да кажатъ каквото знаятъ за идването на Кузманъ Бѣлйовеца и да предадатъ бащиното оржие. Въпрѣки многото бой, женитѣ не изказали нищо. При най-строгия обискъ дома, оржието не било намѣрено. Още въ първитѣ дни, майка ми една нощъ сама-самичка го вдигнала и отнесла при близката воденица и го закопала дълбоко въ тресавището на съседната ливада. Тамъ е и сега.

Баба, като по-стара жена, била бита по-малко; но майка ми, окована и тя въ желѣза, стоешкомъ, била бита безъ милостъ. Отъ тоя бой и отъ тжгата по затворения ни баща, за когото идѣха все по-страшни известия за изтезания и мъки, тя придоби една особена болестъ—постоянна дрѣмка. Когато работѣше, кжщуваше, т. е., когато работата я караше да бжде въ движение, тя си бѣ, като обикновено, бодра, подвижна, приказлива, духовита, съ природно здравъ умъ и много юморъ. Като баща ми, и тя бѣ здрава едра жена. Но